

Arrest

nr. 288 586 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat C. DELMOTTE en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 10 mei 2021 werd verzoeker geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming gezien hij geen gevolg gaf aan de oproeping om zich aan te bieden op 12 april 2021.

1.3. Verzoeker dient op 15 december 2021 een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 6 september 2022 en op 9 november 2022.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 december 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en te behoren tot de stam Ibo. U bent geboren (...) 1986 te X, Delta State. U ging tot het derde middelbaar naar school op het Saint Charles College in Abavo. Ongeveer twee jaar later, rond het jaar 2000, nam uw oom E. u mee naar Asaba en Onitsha om uw opvoeding voor zijn rekening te nemen, omdat uw ouders het niet breed hadden. Uw oom E. was een zakenman met verschillende handelszaken in Onitsha, waaronder een kapsalon, een schoenenwinkel en een winkel met babyspullen waar u werd tewerk gesteld. Afhankelijk van het aantal klanten bleef u geregeld ook slapen in de winkel in Onitsha. Daarnaast kwamen bij uw oom in zijn huis in Asaba verschillende vrijheidsstrijders van Biafra over de vloer. Sinds uw geboorte behoort u tot de Biafra beweging en bent u lid van de organisatie Indigenous People of Biafra (IPOB).

In januari of februari 2007 nam u deel aan een protestactie voor Biafra in Asaba main market. Militairen, politiemensen en verschillende task forces van de Nigeriaanse overheid probeerden het protest te breken. Hierbij werd u opgepakt en naar het politiebureau, State CID in Asaba gebracht. U werd drie dagen vastgehouden en vervolgens voor de rechtbank in Asaba gebracht; De rechtbank beschuldigde u van een gewapende overval en liet u overbrengen naar de gevangenis van Ogwashi Uku. Toen u 6 à 7 maanden in de gevangenis zat, kwamen Biafra protestanten naar de gevangenis en protesteerden voor de gevangenis. Het protest liep uit de hand en er ontstonden schermutselingen tussen de gevangenisbewakers en militairen enerzijds en de protestanten anderzijds. De protestanten maakten de gevangenis kapot en zo kon u ontsnappen. U werd door enkele mannen naar Lagos gebracht, waar u enkele dagen verbleef bij uw zus. Vervolgens werd u via Mile 2 de grens met Benin Republiek overgebracht waar u ongeveer 1 maand bleef. Vanuit Benin Republiek reisde u naar Burkina Faso waar u vier jaar verbleef. Vervolgens reisde u via Mali, Algerije en Marokko naar Spanje door de zee over te zwemmen.

In september 2013 werd u gered uit zee en kwam u aan in Spanje. U deed er vingerafdrukken, maar geen verzoek om internationale bescherming. Op 08 april 2014 deed u een verzoek om internationale bescherming in Duitsland onder een alias S. I. geboren op 06/06/1993, Ouagadougou met de nationaliteit van Burkina Faso. Uw verzoek in Duitsland werd geweigerd op 09 november 2016. Vervolgens ging u naar Zwitserland waar u op 14 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming deed. U werd door Zwitserland terug gerepatriëerd naar Duitsland in het kader van Dublin. In Duitsland leerde u de Nigeriaanse A. J. O. kennen, met wie u twee dochters kreeg: C. M. O. (geboren op (...) 2017 te Antwerpen) en G. N. O. (geboren op (...) 2018 te Luik). Omdat A. in België woonde, kwam u in januari 2017 naar België. U introduceerde een 9bis regularisatie procedure op 25 oktober 2021. Op 5 januari 2021 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Omdat u niet verscheen voor uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) dd. 12 april 2021 werd u geacht afstand te doen van uw verzoek. Op 15 december 2021 diende u een tweede (huidige) verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u in het kader van uw eerste verzoek uw paspoort neer met nummer (...). Daarnaast legde uw advocaat enkele documenten neer van uw aanvraag 9bis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt aangetast door het feit dat u voor uw komst naar België in andere Europese landen, met name Zwitserland en Duitsland, een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend onder een compleet andere identiteit en met een compleet ander asielrelaas. Zo blijkt uit de informatie ter beschikking tot het CGVS, dat u op 8 april 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland en op 14 augustus

2015 een verzoek om internationale bescherming indiende in Zwitserland (zie Eurodac hit). Uit de inlichtingen van Duitsland, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat u daar gekend stond onder de aliasen S. I., geboren op 06 juni 1993 te Ouagadougou, van de nationaliteit Burkina Faso en S. I., geboren op 1 juni 1993. U verklaarde daar dat uw beide ouders gestorven waren, en dat u opgroeide in Ouagadougou bij een zekere man M. die u opleidde tot kapper. U verklaarde er verder dat u een oom had die u in 2005 probeerde te doden. Daarom was u weggelopen (zie Inlichtingen Duitsland). Bij de Belgische asieldiensten gaf u pas tijdens uw tweede verzoek toe dat u Duitsland, Zwitserland en Spanje een andere identiteit en nationaliteit hebt opgegeven (zie Verklaring volgend verzoek dd. 09/05/2022, vraag 23). Op het CGVS verklaarde u hierover: "(...) Alle informatie die ik daar heb doorgegeven van identiteit was vals, een valse naam, valse nationaliteit, alles, leeftijd. Omdat ik bescherming zoek, daarom heb ik alles veranderd, omdat de Nigeriaanse overheid achter mij zit, en daarom heb ik mijn nationaliteit, mijn naam en geboortedatum veranderd." U door de protection officer de vraag gesteld om welke reden u in Duitsland asiel aanvraagde, verklaarde u "ik zei hen bla bla bla, dat ik geen mama of papa heb, ik had schrik, ik zei dat ik van Burkina Faso was, het was gewoon omdat ik bang was.(...)" (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 06/09/2022 (hierna NPO1) p.5). Uw verklaring dat u in Spanje, Duitsland en Zwitserland allemaal valse identiteitsgegevens hebt opgegeven en valse verklaringen hebt afgelegd omdat de Nigeriaanse overheid achter u aan zat en omdat u bang was, biedt geen verschoning. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U hebt de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat u zich wendt tot de autoriteiten van verschillende Europese lidstaten teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Het feit dat u na een negatieve beslissing in Duitsland, in Zwitserland overigens opnieuw een verzoek om internationale bescherming indient onder een valse identiteit wijst er op dat u asielinstanties doelbewust tracht te misleiden en tast uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat de ernst en hoogdringendheid van uw vrees verder wordt ondermijnd door het feit dat uw verzoek om internationale bescherming in België laattijdig werd ingediend. Zo verklaarde u reeds in januari 2017 in België te zijn toekomen, doch u hebt gewacht om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen tot 05 januari 2021 (NPO1 p.6). Dit eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) omdat u werd geacht afstand te doen van uw verzoek, aangezien u niet was opgedaagd voor uw interview dd. 12 april 2021, hetgeen reeds getuigt van weinig interesse in de door u opgestarte asielprocedure. Uw verklaring op het CGVS dat u wel zou zijn opgedaagd op de DVZ en dat DVZ de datum van het interview zou gewijzigd hebben (NPO1 p.7), is een loutere post-factum bewering, die niet in overeenstemming is met de informatie in het administratieve dossier. U diende vervolgens een tweede verzoek om internationale bescherming in op 15 december 2021. U gevraagd waarom u pas in 2021 besloot om een verzoek om internationale bescherming te doen, verklaarde u dat uw toenmalige partner A. J. O., met wie u samenwoonde in België, u dreigde buiten te zetten en dreigde dat ze ervoor zou zorgen dat u terug naar Nigeria zou gebracht worden (NPO1 p.7). Echter, indien u werkelijk Nigeria moest ontvluchten door problemen met de autoriteiten omwille van uw betrokkenheid bij de Biafra beweging, kan verwacht worden dat u reeds bij aankomst in België bescherming zoekt, en niet pas op het moment waarop uw vriendin u dreigt het huis uit te zetten. Het feit dat u reeds sinds 2017 in België verblijft en pas in 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende, relativeert dus sterk uw vrees voor vervolging. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelwijze blijkt geen dwingende nood aan bescherming. Uit het administratief dossier en uw verklaringen (NPO p. 6-8), blijkt nochtans dat u eerder wel inspanningen deed (en dat u zich bijgevolg informeerde) om andere verblijfsprocedures in België uit te proberen. Zo deed u introduceerde u op 25 oktober 2021 een regularisatie aanvraag 9bis.

Vermits uit het voorgaande blijkt dat u bekend bent met verblijfsprocedures in België is het opmerkelijk dat u niet eerder overwogen hebt om in België asiel aan te vragen. Bovendien had u reeds in het verleden asielprocedures doorlopen in Zwitserland en Duitsland, respectievelijk in 2014 en 2015. Indien u werkelijk vreesde vervolgd te worden door de Nigeriaanse overheid omwille van uw banden met de Biafra beweging, zou men toch verwachten dat u onverwijld bij aankomst in België een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Het feit dat u dit niet hebt gedaan relativeert dan ook danig de ernst van uw vrees.

Daarenboven dient nog te worden opgemerkt dat u in het kader van uw procedure 9bis, bepaalde handelingen hebt gesteld die de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Nigeriaanse autoriteiten compleet onderuit halen. U ging in dit verband namelijk in 2018 een paspoort aanvragen op de Nigeriaanse ambassade in België, het paspoort met nummer (...) dat u neerlegde in het kader van uw eerste verzoek. Om dit paspoort te bekomen, moest u uw geboorteakte neerleggen en deed u zelfs de moeite om uw vader voor u een bewijs van nationaliteit te laten afhalen bij de lokale overheid in Abavo, Nigeria om het vervolgens naar u te laten opsturen in België (NPO1 p.15-16).

Het feit dat u niet alleen uzelf kenbaar maakt bij de Nigeriaanse autoriteiten door in België naar de Nigeriaanse ambassade te gaan, dit terwijl u zelf verklaarde dat "de Nigeriaanse overheid achter mij zit" (NPO1 p.5), maar dat u tevens uw vader naar de lokale overheid in Abavo laat gaan om een bewijs van nationaliteit te halen, dit terwijl de overheid zogenaamd ook achter uw vader aanzit omwille van zijn betrokkenheid in Biafra (NPO1 p.18, NPO2 p.10), toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van de Nigeriaanse autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt.

Wat betreft uw bewering dat u zou betrokken zijn bij de Biafra beweging, met name dat u lid bent van de groep Indigenous People of Biafra (hierna IPOB) (NPO1 p.22, en notities van het persoonlijk onderhoud dd. 09/11/2022 (hierna NPO2) p.10) en dat u in dit kader in 2007 zou hebben deelgenomen aan een protest (NPO1 p.21), dient te worden opgemerkt dat hier überhaupt geen geloof kan aan worden gehecht. Zo dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de organisatie IPOB pas werd opgericht tussen 2012 en 2014, terwijl u verklaarde dat u er reeds deel van uitmaakt sinds uw geboorte en dat de groep reeds bestond in 1967 (NPO1 p.18). Uit de beschikbare informatie blijkt dat IPOB gegroeid is uit de organisatie MASSOB (Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra). De huidige leider van IPOB, Nnamdi Kanu werd door de MASSOB-leider Uwazuruike gerekruteerd om Radio Biafra in Londen aan te sturen. Zo begon Kanu tussen 2012 en 2014 zijn eigen organisatie te ontplooiën onder de naam IPOB (Indigenous People of Biafra) (zie landeninformatie). Niet alleen weet u niet dat IPOB pas ontstond in de jaren na uw vertrek uit Nigeria, u weet evenmin waarvoor de letters MASSOB staan (NPO2 p.11), noch lijkt u op de hoogte dat MASSOB een voorloper is van de IPOB organisatie. U verklaart slechts dat het allemaal hetzelfde is, en dat je automatisch lid wordt van bij geboorte als Biafra (NPO2 p.10). Wanneer de protection officer u meer informatie vraagt over de organisatie IPOB zelf en hoe de structuur van de organisatie ineen zit, komt u niet verder dan enkele zeer vage verklaringen "Het wordt gestructureerd door de mensen, het is de geest van de mensen, het was de geest van onze voorouders." Nochtans, blijkt uit COI dat de activiteiten van IPOB worden geleid door 'state coordinators' die op hun beurt worden beheerd door de 'coordinator of coordinators' (zie landeninformatie – Home Office p.19). U komt echter niet verder dan te verklaren "Het wordt gestructureerd door de mensen, maar omdat er nog geen onafhankelijke staat is, moeten bepaalde documenten nog steeds verborgen blijven." (NPO2 p.10).

Tot slot zijn ook uw verklaringen over uw beweerde deelname aan een protestactie voor Biafra vaag en tegenstrijdig, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.

U verklaarde dat u op een dag ging protesteren voor Biafra, waarbij u werd gearresteerd door de Nigeriaanse autoriteiten en naar de gevangenis van Ogwashi Uku werd gebracht (NPO1 p.10). U gevraagd wanneer u deelnam aan dit protest en naar de gevangenis werd genomen, slaagt u er niet in dit concreet in de tijd te situeren en past u daarentegen uw verklaringen voortdurend aan. Op de vraag wanneer u naar de gevangenis werd genomen, verklaarde u: "Ik denk maart of april, maar ik heb daar ongeveer 7 maanden gezeten, het zou maart moeten zijn, maart of juni. Het was 2007, maart of juni" (NPO1 p.12). U wat verder gevraagd wanneer het protest plaatsvond waarbij u werd opgepakt, verklaarde u "Ik denk misschien, februari, maart, misschien maart of juni, maart of juni? Maart of juni van 2007" (NPO1 p.21). U gevraagd waar het protest plaatsvond waarop u werd gearresteerd, verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat het op de main market in Onitsha was (NPO1 p. 12,21). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud beweert u plots dat u twee keer deelnam aan een protest; de eerste keer in Onitsha waarbij u kon ontkomen aan de politie, en de tweede keer op de main market in Asaba waarbij u gearresteerd werd (NPO2 p.11). U gevraagd wanneer u naar het protest in Onitsha ging, verklaarde u "hetzelfde, ik denk dat het 2007 was" U gevraagd of u nog weet wanneer het precies was in 2007, verklaarde u "Nee, het zal waarschijnlijk dezelfde periode zijn, het zal waarschijnlijk januari 2007 zijn". U gevraagd wanneer u deelnam aan het protest in Asaba, verklaarde u "ik denk januari, januari of februari 2007, zoiets" (NPO2 p.11).

U verklaarde verder dat u zich kleepte in de kleuren van de vlag van Biafra en dat u een vlag van Biafra vasthield (NPO1 p.) U gevraagd om de Biafra vlag te beschrijven, lijkt u ze echter niet goed te kennen, zo beschrijft u de kleuren van de vlag maar liefst twee keer incorrect. U verklaarde eerst: "rood, groen, rood, zoiets (...)" en vroeg vervolgens of u het kon tonen op uw gsm. U echter gevraagd om het uit uw geheugen te beschrijven, beschreef u de vlag als volgt "er is een ster, een zon in het midden en de andere kant is rood. Je vind het terug op de computer. Ze hebben ons laten begrijpen dat we een oprijzende zon zijn" (NPO1 p.23). Wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt gevraagd om te beschrijven wat

de "kieren van Biafra" zijn, verklaarde "ik kan het tonen op mijn telefoon, het is rood, groen en blauw. (...)" Wanneer u het vervolgens opzoekt op uw gsm toont u een vlag van Biafra op google met de kleuren rood, groen en zwart (NPO2 p. 13). U gevraagd hoe u de Biafra vlag had kunnen bekomen, verklaarde u vaagweg: "waar we de zaak hebben, op de markt, daar krijgen we die van mensen, van onze bijdragen die we betaalden, dan gebruiken ze een deel om die soort zaken te kopen." U gevraagd waarvan men die vlaggen dan haalt, verklaarde u opnieuw uiterst vaag "van onze regio wordt de vlag gemaakt van Nigarea" U gevraagd vanwaar de vlaggen specifiek vandaan komen, slaagde u er nog steeds niet in een concreet antwoord te geven en verklaarde u "Van Biafra bedoelt u? Daar in Nigeria"(NPO2 p.13)

Uw vage verklaringen en gebrekkige kennis over de Biafra beweging en de organisatie IPOB getuigen niet van een overtuigend activisme, laat staan dat u omwille uw beweerdde banden met de Biafra beweging door de Nigeriaanse overheid zou gevisieerd worden. Uw verklaringen over het door uw beweerdde deelname aan een protest zijn bovendien op verschillende punten dermate inconsistent dat er nog weinig geloof kan aan worden gehecht. Uit het door u gestelde gedrag, met name het feit dat u in 2018 nog een paspoort ging aanvragen bij de Nigeriaanse ambassade, blijkt bovendien allerm minst dat u een doelwit bent voor de Nigeriaanse autoriteiten, hetgeen nog maar eens de ongelooftwaardigheid van uw relaas bevestigt.

De door u neergelegde documenten, welke hogerop reeds besproken werden, kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Overigens dient te worden opgemerkt dat u uw paspoort enkel neerlegde bij de DVZ in het kader van uw eerste verzoek en niet meebracht op het CGVS in het kader van uw tweede verzoek, hoewel u meerdere keren werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Wat betreft de documenten over uw procedure 9bis die werden neergelegd door uw advocaat, kan worden opgemerkt dat deze documenten louter informatie bevatten over de 9bis procedure, uw gezinssituatie en uw loonfiches in België, maar kunnen deze bovenstaande geloofwaardigheidsproblemen verder niet herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veelvoerders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Delta actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Delta aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.
U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen. Hij geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze vervolgens te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder andere de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Nigeria gedood te worden door de Nigeriaanse autoriteiten omwille van zijn banden met de Indigenous People of Biafra (hierna: IPOB).

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.4.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op terechte wijze geoordeeld dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast door het feit dat hij bij de asielinstanties in Zwitserland en Duitsland reeds een verzoek om internationale bescherming indiende onder een andere identiteit en een ander vluchtrelaas:

“Zo blijkt uit de informatie ter beschikking tot het CGVS, dat u op 8 april 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland en op 14 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende in Zwitserland (zie Eurodac hit). Uit de inlichtingen van Duitsland, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat u daar gekend stond onder de aliassen S. I., geboren op 06 juni 1993 te Ouagadougou, van de nationaliteit Burkina Faso en S. I., geboren op 1 juni 1993. U verklaarde daar dat uw beide ouders gestorven waren, en dat u opgroeide in Ouagadougou bij een zekere man M. die u opleidde tot kapper. U verklaarde er verder dat u een oom had die u in 2005 probeerde te doden. Daarom was u weggelopen (zie Inlichtingen Duitsland). Bij de Belgische asieldiensten gaf u pas tijdens uw tweede verzoek toe dat u Duitsland, Zwitserland en Spanje een andere identiteit en nationaliteit hebt opgegeven (zie Verklaring volgend verzoek dd. 09/05/2022, vraag 23). Op het CGVS verklaarde u hierover: “(...) Alle informatie die ik daar heb doorgegeven van identiteit was vals, een valse naam, valse nationaliteit, alles, leeftijd. Omdat ik bescherming zoek, daarom heb ik alles veranderd, omdat de Nigeriaanse overheid achter mij zit, en daarom heb ik mijn nationaliteit, mijn naam en geboortedatum veranderd.” U door de protection officer de vraag gesteld om welke reden u in Duitsland asiel aanvraagde, verklaarde u “ik zei hen bla bla bla, dat ik geen mama of papa heb, ik had schrik, ik zei dat ik van Burkina Faso was, het was gewoon omdat ik bang was.(...)” (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 06/09/2022 (hierna NPO1) p.5). Uw verklaring dat u in Spanje, Duitsland en Zwitserland allemaal valse identiteitsgegevens hebt opgegeven en valse verklaringen hebt afgelegd omdat de Nigeriaanse overheid achter u aan zat en omdat u bang was, biedt geen verschoning. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U hebt de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat u zich wendt tot de autoriteiten van verschillende Europese lidstaten teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Het feit dat u na een negatieve beslissing in Duitsland, in Zwitserland overigens opnieuw een verzoek om internationale bescherming indient onder een valse identiteit wijst er op dat u asielinstanties doelbewust tracht te misleiden en tast uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan.”

Verzoeker repliceert dat er rekening gehouden moet worden met zijn jonge leeftijd toen hij Nigeria ontvluchtte en zijn lage opleidingsniveau. Daarnaast benadrukt hij dat hij op amper eenentwintig jaar werd gearresteerd door de Nigeriaanse autoriteiten toen hij demonstreerde voor de onafhankelijkheid van Biafra. Verzoeker stelt summier en oneerlijk terecht te zijn geweest en willekeurig zes tot zeven maanden vastgezet te hebben. Hij betoogt dat zijn detentieomstandigheden erbarmelijk waren. Verzoeker stelt voorts dat hij er enkele jaren over deed om in Europa aan te komen en hij uit angst voor de nationale autoriteiten in Nigeria een valse identiteit opgaf en valse verklaringen over zijn vluchtrelaas aflegde in

Zwitserland en Duitsland. Verzoeker betoogt dat hij zich bewust werd van zijn fout en de feiten erkende tegenover het CGVS. Hij meent zijn paspoort te hebben neergelegd ter staving van zijn identiteit en stelt hetzelfde gedaan te hebben in kader van het 9bis-verzoek.

Verzoeker slaagt er met dit betoog niet in zijn dermate inconsistente verklaringen tussen zijn beschermingsverzoeken in België en andere Europese landen te verschonen. Vooreerst stipt de Raad aan dat verzoeker meerderjarig was toen hij Nigeria ontvluchtte, dat hij tot het derde jaar naar de middelbare school is gegaan en nog lessen volgde terwijl hij aan het werk was in de winkel van zijn oom (eerste persoonlijk onderhoud 6 september 2022, p. 13, p. 14). Voorts benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, ook wanneer deze jong en laag opgeleid is, mag worden verwacht dat hij zeker zijn identiteitsgegevens en de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Gelet op het bovenstaande oordeelt de Raad dat verzoekers betoog niet kan verschonen dat hij op bedrieglijke wijze meerdere Europese asielinstanties trachtte te misleiden.

Waar verzoeker nog volhardt in zijn vluchtrelaas moet vastgesteld worden dat hij hiermee geen dienstige elementen bijbrengt die bovenstaande pertinente bevindingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.2.4.3. Voorts motiveert de commissaris-generaal met reden dat de ernst en hoogdringendheid van verzoekers vrees verder worden ondermijnd door het feit dat zijn verzoek om internationale bescherming in België laattijdig werd ingediend:

“Zo verklaarde u reeds in januari 2017 in België te zijn toekomen, doch u hebt gewacht om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen tot 05 januari 2021 (NPO1 p.6). Dit eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) omdat u werd geacht afstand te doen van uw verzoek, aangezien u niet was opgedaagd voor uw interview dd. 12 april 2021, hetgeen reeds getuigt van weinig interesse in de door u opgestarte asielprocedure. Uw verklaring op het CGVS dat u wel zou zijn opgedaagd op de DVZ en dat DVZ de datum van het interview zou gewijzigd hebben (NPO1 p.7), is een loutere post-factum bewering, die niet in overeenstemming is met de informatie in het administratieve dossier. U diende vervolgens een tweede verzoek om internationale bescherming in op 15 december 2021. U gevraagd waarom u pas in 2021 besloot om een verzoek om internationale bescherming te doen, verklaarde u dat uw toenmalige partner A. J. O., met wie u samenwoonde in België, u dreigde buiten te zetten en dreigde dat ze ervoor zou zorgen dat u terug naar Nigeria zou gebracht worden (NPO1 p.7). Echter, indien u werkelijk Nigeria moest ontvluchten door problemen met de autoriteiten omwille van uw betrokkenheid bij de Biafra beweging, kan verwacht worden dat u reeds bij aankomst in België bescherming zoekt, en niet pas op het moment waarop uw vriendin u dreigt het huis uit te zetten. Het feit dat u reeds sinds 2017 in België verblijft en pas in 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende, relativeert dus sterk uw vrees voor vervolging. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelswijze blijkt geen dwingende nood aan bescherming. Uit het administratief dossier en uw verklaringen (NPO p. 6-8), blijkt nochtans dat u eerder wel inspanningen deed (en dat u zich bijgevolg informeerde) om andere verblijfsprocedures in België uit te proberen. Zo deed u introduceerde u op 25 oktober 2021 een regularisatie aanvraag 9bis. Vermits uit het voorgaande blijkt dat u bekend bent met verblijfsprocedures in België is het opmerkelijk dat u niet eerder overwogen hebt om in België asiel aan te vragen. Bovendien had u reeds in het verleden asielprocedures doorlopen in Zwitserland en Duitsland, respectievelijk in 2014 en 2015. Indien u werkelijk vreesde vervolgd te worden door de Nigeriaanse overheid omwille van uw banden met de Biafra beweging, zou men toch verwachten dat u onverwijd bij aankomst in België een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Het feit dat u dit niet hebt gedaan relativeert dan ook danig de ernst van uw vrees.”

Verzoeker repliceert dat hij aarzelde om een verzoek tot internationale bescherming in België in te dienen. Hij benadrukt dat zijn eerste twee aanvragen in Zwitserland en Duitsland waren afgewezen. Verzoeker betoogt dat hij zich aanvankelijk aan zijn gezinsleven wijdde, namelijk zijn partner en zijn twee kinderen geboren in 2017 en 2018. Hij stelt dat hij op 5 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en meent dat hij daar vermoedelijk afstand van heeft gedaan. Verzoeker stelt dat hij vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende op 15 december 2021. Tot slot repliceert verzoeker dat de aanvraag voor een verblijfsvergunning in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend op 25 oktober 2021 zelfstandig is en gebaseerd is op andere factoren dan zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoekers betoog kan de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing niet weerleggen. Immers biedt de argumentatie in het verzoekschrift allerminst een afdoende en dienstige verklaring voor het feit dat verzoeker pas op 5 januari 2021 een beschermingsverzoek indiende hoewel hij stelde reeds in januari 2017 te zijn toegekomen in België. Daarenboven wijst de Raad op de tegenstrijdige verklaringen hieromtrent in het verzoekschrift, alwaar hij als reden voor zijn laattijdig verzoek aangeeft zich destijds te hebben gewijd aan zijn gezinsleven, en tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS alwaar hij stelde dat zijn vrouw dreigde hem buiten te zetten en ervoor te zorgen hem terug naar Nigeria te sturen (eerste persoonlijk onderhoud, p.7).

Dat verzoekers aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelfstandig is en gebaseerd is op andere factoren dan zijn verzoek om internationale bescherming kan verder geen afbreuk doen aan de overweging dat verzoeker wel inspanningen deed en zich dus informeerde om deze verblijfsprocedure te starten terwijl hij naliet tijdig een beschermingsverzoek in te dienen.

2.2.4.4. Vervolgens wordt door de commissaris-generaal terdege gemotiveerd in de bestreden beslissing dat verzoeker bepaalde handelingen stelde in kader van de procedure voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vrees ten aanzien van de Nigeriaanse autoriteiten:

“U ging in dit verband namelijk in 2018 een paspoort aanvragen op de Nigeriaanse ambassade in België, het paspoort met nummer (...) dat u neerlegde in het kader van uw eerste verzoek. Om dit paspoort te bekomen, moest u uw geboorteakte neerleggen en deed u zelfs de moeite om uw vader voor u een bewijs van nationaliteit te laten afhalen bij de lokale overheid in Abavo, Nigeria om het vervolgens naar u te laten opsturen in België (NPO1 p.15-16). Het feit dat u niet alleen uzelf kenbaar maakt bij de Nigeriaanse autoriteiten door in België naar de Nigeriaanse ambassade te gaan, dit terwijl u zelf verklaarde dat “de Nigeriaanse overheid achter mij zit” (NPO1 p.5), maar dat u tevens uw vader naar de lokale overheid in Abavo laat gaan om een bewijs van nationaliteit te halen, dit terwijl de overheid zogenaamd ook achter uw vader aanzit omwille van zijn betrokkenheid in Biafra (NPO1 p.18, NPO2 p.10), toont aan dat de door u ingeroepen ‘vrees voor vervolging’ ten aanzien van de Nigeriaanse autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt.”

In het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker zijn identiteit wilde laten vaststellen om zijn goede trouw te bewijzen. Hij stelt dat dit document zowel zijn asielaanvragen als zijn 9bis-aanvraag staakt. Verzoeker meent dat dit document belangrijk was en hij daarom zijn angst overwon en contact opnam met de vertegenwoordigers in België van de Nigeriaanse autoriteiten.

Verzoeker brengt met zijn betoog geen valabele elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de pertinente gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing. De vaststelling dat verzoeker na zijn vlucht uit Nigeria en ondanks zijn voorgehouden vrees vrijwillig in contact trad met de Nigeriaanse autoriteiten door een paspoort aan te vragen bij de ambassade in België relativeert sterk zijn beweerde vervolgingsvrees voor deze overheid. Van een persoon die om de internationale bescherming van een derde land verzoekt mag immers verwacht worden dat hij zich onthoudt van contacten met de autoriteiten van wie de vervolging uitgaat. Hoewel verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat een paspoort een belangrijk document is en hij hiermee zijn identiteit kon aantonen, moet de Raad aanstippen dat er op verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek of in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geenszins een resultaatsverplichting rust om een identiteitsdocument voor te leggen, dit gelet op de bepalingen vervat in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.5. Wat betreft verzoekers bewering dat hij betrokken zou zijn bij de Biafra beweging en in het kader hiervan in 2007 deelgenomen zou hebben aan een protest, wordt op terechte wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing dat hier geen geloof aan wordt gehecht.

Zo wordt er met reden gewezen op volgende bevindingen

“Wat betreft uw bewering dat u zou betrokken zijn bij de Biafra beweging, met name dat u lid bent van de groep Indigenous People of Biafra (hierna IPOB) (NPO1 p.22, en notities van het persoonlijk onderhoud dd. 09/11/2022 (hierna NPO2) p.10) en dat u in dit kader in 2007 zou hebben deelgenomen aan een protest (NPO1 p.21), dient te worden opgemerkt dat hier überhaupt geen geloof kan aan worden gehecht. Zo dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de organisatie IPOB pas werd opgericht tussen 2012 en 2014, terwijl u verklaarde dat u er reeds deel van uitmaakt sinds uw geboorte en dat de groep reeds bestond in 1967 (NPO1 p.18). Uit de beschikbare informatie blijkt dat IPOB gegroeid is uit de organisatie MASSOB (Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra). De huidige leider van IPOB, Nnamdi Kanu werd door de MASSOB-leider Uwazuruike gerekruteerd om Radio Biafra in Londen aan te sturen. Zo begon Kanu tussen 2012 en 2014 zijn eigen organisatie te ontplooiën onder de naam IPOB (Indigenous People of

Biafra) (zie landeninformatie). Niet alleen weet u niet dat IPOB pas ontstond in de jaren na uw vertrek uit Nigeria, u weet evenmin waarvoor de letters MASSOB staan (NPO2 p.11), noch lijkt u op de hoogte dat MASSOB een voorloper is van de IPOB organisatie. U verklaart slechts dat het allemaal hetzelfde is, en dat je automatisch lid wordt van bij geboorte als Biafra (NPO2 p.10). Wanneer de protection officer u meer informatie vraagt over de organisatie IPOB zelf en hoe de structuur van de organisatie ineen zit, komt u niet verder dan enkele zeer vage verklaringen "Het wordt gestructureerd door de mensen, het is de geest van de mensen, het was de geest van onze voorouders." Nochtans, blijkt uit COI dat de activiteiten van IPOB worden geleid door 'state coordinators' die op hun beurt worden beheerd door de 'coordinator of coordinators' (zie landeninformatie – Home Office p.19). U komt echter niet verder dan te verklaren "Het wordt gestructureerd door de mensen, maar omdat er nog geen onafhankelijke staat is, moeten bepaalde documenten nog steeds verborgen blijven." (NPO2 p.10)."

Verzoeker repliceert dat hij een sympathisant is van de Biafra beweging en hij in januari of februari 2007 deelnam aan een protestdemonstratie voor Biafra. Verzoeker betoogt dat hij geen actief lid is van deze beweging en hij geen contact had met de vertegenwoordigers ervan. Daarbij meent hij dat zijn onnauwkeurige verklaringen moeten worden "overlegd".

Vooreerst wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk verklaarde lid en een "soort activist" te zijn bij de Biafra beweging (eerste persoonlijk onderhoud, p. 22; tweede persoonlijk onderhoud, p. 10, p. 11). Verzoeker kan zodoende thans voor het eerst in het verzoekschrift niet ernstig voorhouden slechts een sympathisant te zijn geweest zonder enig contact met vertegenwoordigers. In navolging van bovenstaande oordeelt de Raad dat verzoekers betoog geen afdoende verklaring biedt voor zijn gebrekkige kennis over de IPOB te meer gezien kan worden aangenomen dat verzoeker lid was van de organisatie en er redelijkerwijs van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat die informatie bezit over de politieke partij waarvoor hij actief was en waardoor hij vervolging vreest.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij diende geconfronteerd te worden met zijn onnauwkeurige verklaringen, moet de Raad opmerken dat verzoeker geenszins aantoonde dat de commissaris-generaal ertoe verplicht was hem tijdens zijn gehoren met zijn onnauwkeurigheden en tegenstrijdigheden te confronteren. De Raad wijst er in dit verband op dat in het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitdrukkelijk wordt gesteld dat artikel 17 van dit besluit de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde inconsistenties en onnauwkeurigheden te reageren. Verzoeker slaagt er evenwel niet in zijn gebrekkige/incorrecte kennis te verschonen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze geoordeeld dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder ondermijnd wordt doordat zijn verklaringen over zijn beweerde deelname aan een protestactie voor Biafra vaag en tegenstrijdig zijn:

"U verklaarde dat u op een dag ging protesteren voor Biafra, waarbij u werd gearresteerd door de Nigeriaanse autoriteiten en naar de gevangenis van Ogwashi Uku werd gebracht (NPO1 p.10). U gevraagd wanneer u deelnam aan dit protest en naar de gevangenis werd genomen, slaagt u er niet in dit concreet in de tijd te situeren en past u daarentegen uw verklaringen voortdurend aan. Op de vraag wanneer u naar de gevangenis werd genomen, verklaarde u: "Ik denk maart of april, maar ik heb daar ongeveer 7 maanden gezeten, het zou maart moeten zijn, maart of juni. Het was 2007, maart of juni" (NPO1 p.12). U wat verder gevraagd wanneer het protest plaatsvond waarbij u werd opgepakt, verklaarde u "Ik denk misschien, februari, maart, misschien maart of juni, maart of juni? Maart of juni van 2007" (NPO1 p.21). U gevraagd waar het protest plaatsvond waarop u werd gearresteerd, verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat het op de main market in Onitsha was (NPO1 p. 12,21). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud beweert u plots dat u twee keer deelnam aan een protest; de eerste keer in Onitsha waarbij u kon ontkomen aan de politie, en de tweede keer op de main market in Asaba waarbij u gearresteerd werd (NPO2 p.11). U gevraagd wanneer u naar het protest in Onitsha ging, verklaarde u "hetzelfde, ik denk dat het 2007 was" U gevraagd of u nog weet wanneer het precies was in 2007, verklaarde u "Nee, het zal waarschijnlijk dezelfde periode zijn, het zal waarschijnlijk januari 2007 zijn". U gevraagd wanneer u deelnam aan het protest in Asaba, verklaarde u "ik denk januari, januari of februari 2007, zoiets" (NPO2 p.11)."

Verzoeker repliceert dat dit evenement plaatsvond in 2007, meer dan vijftien jaar geleden. Hij stelt dat zijn herinneringen niet nauwkeuriger kunnen zijn.

Verzoeker kan hier allerm minst overtuigen. De Raad stipt hierbij aan dat het aangehaalde tijdsverloop er immers niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven

en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij de accurate en nauwkeurige verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees, in casu zijn deelname aan de protestactie. Het feit dat de protestactie in 2007 plaatsvond, verschoont niet dat verzoeker hierover vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde te meer gezien de ingrijpende gevolgen in zijn hoofd. Zo werd verzoeker opgepakt bij het protest, werd hij drie dagen vastgehouden en zat hij na beschuldigd te worden door de rechtbank zes à zeven maanden vast in de gevangenis (cf onder meer Verklaring volgend verzoek van 9 mei 2022, vraag 16).

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing inzake verzoekers verklaringen over de vlag van Biafra gewezen op volgende pertinente bevindingen:

"U verklaarde verder dat u zich kleepte in de kleuren van de vlag van Biafra en dat u een vlag van Biafra vasthield (NPO1 p.) U gevraagd om de Biafra vlag te beschrijven, lijkt u ze echter niet goed te kennen, zo beschrijft u de kleuren van de vlag maar liefst twee keer incorrect. U verklaarde eerst: "rood, groen, rood, zoiets (...)" en vroeg vervolgens of u het kon tonen op uw gsm. U echter gevraagd om het uit uw geheugen te beschrijven, beschreef u de vlag als volgt "er is een ster, een zon in het midden en de andere kant is rood. Je vind het terug op de computer. Ze hebben ons laten begrijpen dat we een oprijzende zon zijn" (NPO1 p.23). Wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt gevraagd om te beschrijven wat de "kleren van Biafra" zijn, verklaarde "ik kan het tonen op mijn telefoon, het is rood, groen en blauw. (...)" Wanneer u het vervolgens opzoekt op uw gsm toont u een vlag van Biafra op google met de kleuren rood, groen en zwart (NPO2 p. 13). U gevraagd hoe u de Biafra vlag had kunnen bekomen, verklaarde u vaagweg: "waar we de zaak hebben, op de markt, daar krijgen we die van mensen, van onze bijdragen die we betaalden, dan gebruiken ze een deel om die soort zaken te kopen." U gevraagd waarvan men die vlaggen dan haalt, verklaarde u opnieuw uiterst vaag "van onze regio wordt de vlag gemaakt van Nigara" U gevraagd vanwaar de vlaggen specifiek vandaan komen, slaagde u er nog steeds niet in een concreet antwoord te geven en verklaarde u "Van Biafra bedoelt u? Daar in Nigeria"(NPO2 p.13)"

Door te benadrukken dat hij erg gestresseerd was tijdens het gehoor op het CGVS en dat hij een grote druk voelde op hem en alle ogen op hem gericht waren, dat hij aarzelde en alles zich verwarde in zijn hoofd, kan verzoeker voorgaande overwegingen niet in een ander daglicht stellen.

Vooreerst moet de Raad beklemtonen dat in casu geen stukken voorliggen ter staving van enige psychologische of andere gezondheidsproblemen waarmee een invloed op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten. De Raad stipt hierbij nog aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

2.2.4.6. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met verzoekers verklaringen.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig verweer wordt gevoerd.

2.2.4.7. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Delta, verzoekers geboorte- en woonplaats, geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Door louter te wijzen op zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, brengt verzoeker geenszins elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit aangaande de deelstaat Delta de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatie aangaande de subsidiaire beschermingsstatus niet aan hem werd meegedeeld en enkel naar websites wordt verwezen in de bestreden beslissing en daardoor de rechten van verdediging niet werden gerespecteerd, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet noch in het EU asielaquis de commissaris-generaal ertoe verplicht de verzoeker te confronteren met de landeninformatie waarop hij zich baseert om de veiligheidssituatie in het land van herkomst te beoordelen. Verzoeker heeft middels de bestreden beslissing kennis kunnen nemen van de motieven aangaande artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Raad is van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze deze motieven aan te vechten en te weerleggen.

Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een link bevat naar de door de commissaris-generaal gebruikte landeninformatie alsook het internetadres waarop deze informatie te vinden is. Verzoeker toont niet aan dat deze voor hem niet toegankelijk was, noch dat hij bij het opstellen van zijn verzoekschrift geen toegang zou gehad hebben tot het internet. In casu kan dan ook redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker wel degelijk toegang had tot deze informatie en hiervan dus ook gebruik kon maken bij de voorbereiding van zijn verzoekschrift en tot op het sluiten van de debatten ter terechtzitting. Verzoeker toont niet aan dat hij door het feit dat er geen (volledige) papieren versie van de "EASO Nigeria Security Situation van juni 2021" en de "EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021" werd toegevoegd aan het administratief dossier, geen toegang had tot deze rapporten, nu het internetadres waarop deze geraadpleegd kunnen worden aan hem werden meegedeeld. Een schending van de rechten van de verdediging kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU